

Besede, besede, besede

»Stop! Stooop!« kriči režiser. Ta kolerična togost ni toliko stvar karakterja, kot je posledica vežbe. V letih gledališke prakse se je izmojstril v tovrstnem despotstvu. Nenazadnje že od študija posluša hvalospeve genijem, ki besnijo na igralce, mečejo v glave tekste, pljuvajo v direktorje in klofutajo kritike. To so tiste prave zvezde. Očitno se tako dela. Z zmerjanjem začne vsakič, ko začuti negotovost. Itak. Zlajnana zgodba. Dramaturginja, ki je princip »napad je najboljša obramba« videla prevečkrat, da bi jo še zanimal, že vstaja. Gre na WC. Treba se je ograditi od toksičnih ljudi, piše v knjigah, ki jih požira pred spanjem in katerih branje bi kot deklarirana intelektualka priznala le ob grožnji s smrtjo. Ali z izgubo službe. Težko se je prirnila do redne zaposlitve. Štiri leta na svobodi so bila več kot dovolj, da ji je postalo jasno, da največjo svobodo občuti vsakega 15. v mesecu, ko je plača. Čeprav ima tudi ta svojo ceno.

Rekviziter. Lahka tarča. Čeprav jih upravičeno posluša, prikimava režiserjevemu rohnenju igralka, ki je zaman iskala tisto jebeno pismo po odru. Rekviziter stoično prenaša žaljivke. Če jih sploh sliši. Mogoče je čisto preveč zaposlen s tem, da se sploh obdrži na nogah. Alkoholik. S predzgodbo klasične socialne drame: foter pijanec, on pijanec, foter nasilnež, on nasilnež. S to razliko, da njega žena ne bo negovala, ko bo umiral za cirozo jeter. Šla je. Ona in deklici, ki ga menda nočeta več videt. Od takrat ni trezno zvozil dneva. Šiht začne s kozarčkom viljamovke in kratko kavico v baru čez cesto. V teatarskega ne stopi več. Vstop prepovedan! Kaj točno je bilo, vejo samo on, lastnik in študentka, ki je tam kelnarila.

»Dobro, a lahko gremo naprej?« vpraša globok glas visokega igralca. Lačen je. Ženo ima v bolnici – nič resnega, operacija kolka – rutinska stvar, so rekli zdravniki. Ampak brez nje ne gre. Ne znajde se. Zjutraj je jedel prepečenec in pašteto, namesto omlete in tiste zelenjavno-sadne packarije, za katero on trdi, da mu povzroča slabost, ona pa, da je eno samo zdravje. Njun zajtrkovalni ritual. Očitno ga pogreša tudi želodec, ker še nikoli ni tako kruleče zavijal, kot to počne zdaj. Nujno mora nekaj pojesti!

Zdaj bi moral biti na vrsti monolog igralca, ki ga večina še vedno naslavlja z »mladi kolega«, čeprav je star krepko čez trideset in je član ansambla že tri sezone. Zanj je to prva velika vloga. Kaj velika! Mounteverestovska – to je povedal v intervjuju za časopis. Je bil kar ponosen na svoj izmislek. To je njegov trenutek, da zasije, da presune, da zareže. Moral bi biti

vrhunec predstave, pa je bolj en ... zdriz! To mu je režiser rekel na kontrolki. In da ga sploh ni hotel imeti v zasedbi. Mati pa ne bu ne mu. Kot da ni slišala, da so ju pravkar obtožili nepotizma. Saj ima prav; osredotočiti se mora nase in ...

»Jaz bi vseeno rad šel še ta prizor čez!« se pritoži režiserju, ki samo odmahne z roko, išoč novo tarčo za puščico jeze. Kleveta čez teater in zaposlene, ki jih – ne glede na spol – naslavlja z izrazi za žensko spolovilo.

Šepetalka, ki bo čez štiri mesece prinesla Mercatorjev narezek in dve vrsti peciva domače proizvodnje – eno sadno, z vaniljevo kremo, ki ga obožuje njen najljubši igralec, vsaj tako je enkrat rekel, in čokoladne kocke, manj nerodne za pripravo in konzumacijo – v počastitev svoje zadnje predstave, ker odhaja v penzion, reče: »Kaj se spet dere? Ne slišim ga.« Tukaj ne gre za ironijo, subverzijo ali konfrontacijo, ki sicer ne pritičejo nekomu na njenem mestu hierarhične lestvice, čeprav zgodovina gledališča pozna tudi izjeme, ampak za fizično hibo. Šepetalka je namreč naglušna. Dejstvo, za katerega sta navkljub nenehnim pritožbam gluha tudi direktor in tehnični, ostaja čudežno spregledano na zdravniških sistematskih pregledih. Hčerka šepetalkine sosedice ve, da so invalidske penzije majhne, in tako že leta piše, da je vse ok. »Saj zaradi tega ne bo nihče umrl, a ne?«

Zdaj poskrbi za vrhunsko etudo ogorčenja starejša igralka. Pardon! Igralka v najboljših letih. V zenitu kariere, ko lahko igra vse, kurbe in matere. In če bi kdo od teh idiotov znal prepoznati njen silni talent, bi ji dal za igrati tudi mlade device. Torej – diva gledališča, najsvetlejša zvezda umetniškega neba – stoji na rampi, odmerjeno gestikulira in podtika pavze med replike o profesionalizmu. Njen pamflet o poslanstvu gledališča je dober. Zelo dober. Res obvlada svoj posel. Čeprav si pričujoči ne morejo pomagati, da ne bi v njenem nastopu zaslutili še nekaj. Nekaj grenkega. Trohnečega. Jalovega. »Kuzla stara si ne zapomni teksta, kriva sem pa jaz!« reče šepetalka. Tokrat sama sebi, čeprav so glave nekaterih igralskih kolegov, režiserja in celo dramaturginje, ki se je vrnila s stranišča, misleč, da se je vihar že polegel, polne podobnih misli. Primadona monolog zaključí s pričakovano nepričakovanim obratom: »Rabim čikpavzo!« Nihče ji ne ugovarja.

Trije ducati ljudi, vpreženi v današnjo vajo – ne vštevši vratarja, potopljenega v Frommovo knjigo *Imeti ali biti* – se porazgubijo v garderobe, obrekovalnico, na WC ali v interca. V dvorani obsedijo režiser, dramaturginja, ki kmalu reče, da mora lulat, in scenograf. Slednji je vsled včerajšnje generalke in celega hudiča okrog scene, ki ne funkcionira tako, kot bi morala, danes tukaj, da vidi – da nič ne vidi! Kar se njega tiče, vse štima. Dobro, razen zavese, to bo treba popedenat. Nič tako dramatičnega, da bi bila potrebna vaja na dan

premiere. Ampak pri tem režiserju je tega vaje. Dolgo se že poznata. Dolgo že delata skupaj. In vedno je več drame v parterju kot na odru.

Med pavzo se večina ukvarja s telefoni. Preverjajo sporočila, vračajo klice in berejo novice. Nekateri, kot recimo lučkar, ostanejo v svojih komorah in tam naredijo trideset sklec. Spomladi gre na prvi triatlon in zato, visoko motiviran, vsak trenutek izkoristi za mini trening. Spet drugi glodajo jabolko v kakšnem kotu ali mrmrajo tekst ali poizvedujejo za dodatnimi gratis kartami za premiero.

Interni gostinski obrat dela s polno paro. Lastnik in kelnar v eni osebi šviga med gosti kot duh. Vse pozna. Uslužbenec gledališča, zunanje sodelavce. Medtem ko sam nekako spada k inventarju in čisto mogoče je, da ga še nikoli nihče ni vprašal, kaj počne, kadar ni tukaj. Mogoče ima kakšen zanimiv hobi ali nenavadno življenjsko zgodbo. Mogoče se mu prav zdaj dogaja kaj zelo prelomnega, umiranje matere ali poroka sina edinca. Ampak saj sploh ne vemo, ali ima sina. To, da ima mamo, je jasno, ampak ali je še živa? Ne vemo. Vemo pa, da pripravi dobro kavo. Kaj več nas trenutno res ne zanima.

Kadilnica za šest ljudi – to jasno piše na vratih – je naphana čez dovoljeno mero. Tako to je pri velikih predstavah. Ogromno vlog, ogromno tehnike. Kombinacija obojega je zdaj moderna, posebej pri uprizoritvah klasikov. Diva, ki je tako vehementno zahtevala odmor, kadi počasi, z meditativno posvečenostjo. V milni mehurček njenih misli ne uspe penetrirati niti pol metra oddaljenemu kolegu, ki zborčku dim puhajočih igralcev in igralk B-kategorije govori vse, kar bi sicer povedal režiserju ali celo direktorju teatra. Če bi si upal, seveda. Korpus kima. Eni bolj zagreto, drugi manj. Ene briga, drugih ne. Z nezadovoljivo pozicijo znotraj tropa se različno spopadajo: cinizem, eskapizem (predvsem v alkohol, občasno pa tudi v mehke droge) in nadutost so najpogostejši obrambni mehanizmi.

V kadilnici je tudi asistent režiserja. Študijska obveza. Čisto drugače je, kot si je predstavljal. In poln kurac ima vsega. Folk, ki ves čas jamra. Ki je len. Mentalno in fizično. Ki ga zanima samo, kdaj ima vajo, ker ima snemanja. Serije. Reklame. Same prodane duše. Sploh ne razumejo arta. Edini, s katerim se je poštekala, je Hamlet. Igralec, ne lik. Čeprav tudi lik šteka, itak. Saj zato je hotel delati asistenco točno pri tem projektu. Ampak on bi ga čisto drugače zastavil. Pazi to: Hamlet je gej! Totalno *obvious*, glede na to, da tako odjebe Ofelijo, a ni? Stari, pa to je edini razlog, da je Hamlet danes sploh še relevanten. Če je marginaliziran, a štekaš? Vse to mu je povedal, igralcu. Super debate sta imela. Strastne, alkoholizirane, travnate – pa vseeno nič. Nič! Mogoče sploh ni gej. Ali pa ima bestička prav: ne dogaja mu. To bo. In asistentu se para srce. Ne, čisto zares se mu zdi, da sliši, kako se nekaj trga.

»Ojoj, kostumografko rabim! Kje je ... Kako ji je že ime? Naša kostumografka? Kje je inšpicient, da jo pokliče?!« javka starešina ansambla, ki se je malo prej kobacal pokonci. Kavico je spil, medicino tudi, hotel je nazaj na vajo in – resk! so zajokale hlače. Šiv se je vdal. Mere so bile vzete pred tremi meseci in čeprav so na pomerjanjih vsakič radodarno dogajali centimetre, je šiviljo tolikšen talent za nabiranje kilogramov presenetil. Vse je presenetil, razen starega igralca. On dobro ve, zakaj se kilogrami kopičijo. In nič mu ni žal. Niti malo! Tako srečen ni bil že leta. Desetletja. Mogoče sploh še nikoli. Je namreč sveže zaljubljen. Moja Nežka to in moja Nežka ono, blebete vsakemu, ki ima minutko časa. Tudi če je nima, si jo mora vzeti, da mu starček podrobno opiše svoje nenadejano veselje. Opazno cveti. In vzhaja. Kot buhtelj. »Kaj pa naj, če Nežka tako dobro kuha. In to non stop!« Da si gospod lahko privošči ignorirati svoj izgled, je seveda privilegij spola. Do ženskih teles in njih gub družba ni tako milostna.

Hreščeči zvočnik kliče nazaj na vajo. Mravljice iz svojih gledaliških luknjic hitijo proti odru. Vrata garderobe se odklenejo in odprejo. Glava pogleda levo in desno – nikjer nikogar. Nato se skozi vrata opoteče telo. A nikakor ne tisto, ki bi po logiki moralo pripadati glavi. Popravi si lase, obleko. Kakšno minuto varnostne razdalje kasneje po hodniku nonšalantno zakoraka prva glava. Kaj točno sta telesi počeli za zaklenjenimi vrati, ne vemo. Upamo pa, da je bilo konsenzualno.

»Ne javi se mi,« reče žena možu.

»Pa pusti ga, se bomo že doma zmenili,« reče mož ženi.

»Pa kaj tebi ni jasno? Že drugič ta teden šprica pouk! Na eAsistentu vse takoj vidim.«

»Sem ti rekel, da nehaj to gledat.«

»Ampak nekdo mora!«

»Kaj naj bi pa to pomenilo?«

»Dobro veš!«

Rada bi mu rekla še, da je za vse sama, a je očitno prekinil telefonsko zvezo. Zadnje leto sta si nenehno v laseh. V resnici še dlje; od kar je dobila službo lektorice. Kot da se ne more sprijazniti, da je v službi tudi ob večerih.

Vsi so na svojih mestih. Vaja se nadaljuje! In inšpicient se lahko posveti Facebooku. Par minutk mu je zmanjkalo, da bi do konca spisal *post* o *chemtails*. Še ena izmed mnogih šokantnih teorij zarote, ki jih požrtvovalno razkriva svojim 572 internetnim prijateljem. On piše. Vaja teče. Sočasnost kulminira v kliku na *Objavi* in inšpicientovem ozvočenem glasu: »Konec vaje za *Hamleta* na velikem odru, konec vaje!«

»Lahko malo ostaneš?« Čeprav je na koncu glas privzdignil, kot da bi šlo za vprašanje, ve, da je v resnici ukaz. Kot vse drugo, kar izjavlja človek na njegovi funkciji.

»Seveda!« reče, čeprav noče ostati. Res ne rabi še enkrat poslušati o tistem prizoru. Ali ga – bog ne daj – še enkrat it čez. Ker bo znorela. Znorela! Sama si je kriva. Takoj na začetku bi morala reči, da ima probleme z goloto, pa bi ... Pa bi ostala brez vloge, to je jasno. In nima problema s svojim telesom, ni to. Problem ima s tem starim sluzavcem. Z načinom. Kako jo režira. Kako jo gleda. Nagovarja. To, da se ona sleče, je zanjo svoboda! ji pravi. Obleka je njen oklep. Ona sleče življenje s sebe, razumeš? Razume. In bo naredila. To dela. Že cel mesec. Najprej samo zanj in za koreografa. Potem pred vsemi. Za kozlat! Ampak če bo dobra, jo bodo mogoče še kdaj angažirali. Čez čas mogoče celo zaposlili. Ratalo ji bo. Mora ji!

Potem ko se čez oder prebriše čistilka, tiho požvižgavajoč si najljubši poletni hit enomesečnega prikoličarstva v Premanturi, v dvorani ugasnejo luči. Tema. Oder izgine, izgine portal, ni več videti stolov v parterju, niti lož in balkonov. Črnina in tišina. Prostor diha. Počasi in globoko. Zazehajo. Gledališki duhovi. Magična bitja, ki so do zdaj spala. Pretegujejo se fantomi, sčrtani liki dobivajo meso in pokopane predstave rahljajo zemljo časa. Veliko okostnjakov se je nabralo v vseh teh desetletjih! Hitro stran! Preden nas opazijo.

Ura tiktaka proti premierskemu kaosu. Še malo, pa se bo preverjalo luči, scenografijo, rekvizite. Igralci bodo že šestič spraševali garderoberke, ali so jim nastavile to in to tja in tja. Inšpicient bo tekal za igralci, preverjajoč, da ni kdo zaspal. Menda se je že zgodilo. Ljudje so zaspali na lastno premiero. Popoldanski dremež, izklopljen telefon, pa imamo dramo! Asistentka PR-ovke bo objavila fotko gledališkega lista in postrojenih kozarcev #premiera #pripravljenismo in na hitro pritisnila še en sebek svojih našminkanih ustnic v *story* na svojem IG-ju. Naslednjih 24 ur bo preverjala, če si jo je že ogledal tisti kreten, ki jo je dva tedna nazaj pustil zato, ker mu ne dogaja več. Tako ji je rekel. Idiot. Medtem se bo po garderobah poslušalo meditativno glasbo, delalo govorne vaje ali kadilo. Tudi kakšno manjše darilce se bo izmenjalo. Vse po protokolu.

Umetniška vodja tava po zaodrju, išoč svoje piščančke, kot ljubkovalno kliče zaposlene, da jih popljuva in da ji oni – v skladu s staro teatrsko tradicijo – na *Tuj! Tuj!* končno lahko rečejo *Jebi se!* direkt v faco. Direktor si popravlja kravato in se nasmiha sebi v ogledalu. Tudi on vadi. Čaka ga večer protokolarnih vljudnosti in diplomatskih pomenkovanj. Upa, da bo tokrat kakšen pomembnejš več kot na prejšnji premieri. Resnično relevantna oseba. Ne zgolj kvazi umetniki, ki ne znajo drugega, kot provocirati. Teh res ne prenaša. Sploh pa ne

v svoji bajti. Majhno podrobnost o razpolaganju z davkoplačevalskim denarjem, ki ga zavezuje k strokovnemu in ne domačijskemu delovanju, je že davno pozabil.

Luči v dvorani počasi ugašajo. Večerne toalete se nehajo šopiriti druga pred drugo, le tu in tam kakšna ura ali telefon zasije v mrak dvorane. Ura. Dve. Brez pavze. In je aplavz! Enkrat. Dvakrat. Trikrat. Četrtrič ga igralci izsilijo. Diva strumno zakoraka na oder; odrska leta so jo naučila, da je hvalo treba zahtevati. Tudi aplavz je del predstave. Če se dolgo ploska, je predstava dobra. Navkljub morebitnemu mlačnemu osebnemu vtisu. Jakost navdušenja mase nezavedno vpliva na mnenje posameznika. Še kritiki začutijo cmok v grlu, ko se namerijo sesuvati predstavo, ki ji je publika navdušeno ploskala. To ve.

– Dobri smo bili! – Čestitke! – Bravo mali! – Sori, sem te fejst pohodil? – Kako si pa danes znorel, sem se te prav ustrašila. – Si videl, da sem zajebal tekst? – Ej, lahko jutri narediš večjo pavzo pred monologom? – Jaz rabim čik! – Joj, pridi sem, da te stisnem! – Bravo, ekipa! Kakofonija zvokov se lovi v zaveso in odbija po zaodruju. Objema se. Poljublja se. Hiti se preoblačiti. Zakuska čaka!

Mladi igralec obstoji in globoko zajame sapo, preden vstopi v razbeljen foaje; nagneten s telesi, hihitanjem, klepetanjem, ogovarjanjem, posmehovanjem, zgražanjem. Ni bil dober, ve. Trema ga je stisnila za jajca, da je večino časa zgolj piskal tekst in skušal preslalomirati progo kot kakšen amater. Najrajši bi šel domov, si zvil en džojnt in odpihnili vse to v dim, pa ne sme. Se je treba smejčkat. In nazdravljat. Mama ga objame in mu gruli v uho, kako krasen je bil. Njej celo verjame. Nenazadnje je umetniška!

Režiser, z viskijem v roki, motri divo, ki je zelo zadovoljna s sabo. On je manj. Spet se je preigrala na rampo in se tam ugneznila kot kokoš, ki namerava znesti jajce. Ona misli, da zlato. On, da gnilo. Na srečo se jima ni treba pogovarjati, ker ju prekinjajo čestitke in fotografi. Še en skupni nasmešek v kamero. Klik! Njo pograbi neke roke in on se zvrne v naslednji objem. Medtem ko posluša hvalospeve, skenira prizorišče za pomembnejšimi figurami, kot je ta lokalni veljak z nagizdalinjeno ženo, ki ga s količino *make-upa* spominja na like iz Beckettovih dram. To bi moral delati, ne pa Shakespeara! Če mu že Cankarja ne pustijo. Proletariat, mali človek, to želi postavljati na oder, ne pa tega buržoaznega sranja! Kakšen absurd, kakšen pozerski levičar! bi si verjetno kdo mislil, če bi vedel, da je spoštovani revolucionar za ta projekt pokasiral povprečno letno plačo medicinske sestre, povrhu pa dobiva še profesorsko plačo. Čeprav v zadnjem mesecu – bodimo iskreni – študentje niso imeli kaj dosti od njega.

»A to je ta kreten?« zasika fant mlade igralka. Ta prikima in ga prosi, naj neha. Konec koncev je to njen večer. Dobra je bila. To ve. In sliši od drugih. In zdaj res noče nameniti pol ure moškim egotripom. Zdaj hoče slaviti svoj uspeh. Ker je zdržala. Uspela. In točno to naredi. Dragega pospremi ven, da se *on*, daleč od radovednih oči in ušes, izkašljala. O tem, kako težko mu je bilo poslušat, da je njej bilo težko. Revček!

Koreografija popremierskega druženja je kompleksna zadeva, ki bi si zaslužila resnejšo sociološko analizo. Orbite, po katerih se gibljejo subjekti, nenadne spremembe smeri, ki jih povzroči želja po izogibu srečanjem, grozdi pomenkujočih se skupin, pritajena šepetanja dvojic, diskretna seganja po vinu, puščice naklonjenosti čez poln prostor, nelagodna buljenja v telefon – vse to sodi v na videz sproščen, a v srčki zelo dramatičen družabni ples. Utrujajoče! Sploh za igralsko legendo tik pred penzijo. Če ne bi njegova Nežka tako rada šla med ljudi, bi jo tudi tokrat podurhal takoj po tem, ko je padla zavesa.

PR-ovka steguje lovke za člani ekipe – z izjemno tehničnopodpornega sektorja, seveda – ti niso za med smetano, to jim da vsakič jasno vedeti. Zato so spodaj, v bifeju ali pa v avtu, na poti domov. Razrezala se bo torta! Vrhunec ceremoniala. Še zadnji nasmeški za kamere in fotografe. To je to. Hvala. Uradni del slavlja zamre, da se lahko kot Feniks dvigne iz pepela v manj formalni obliki. Jutri bo čistilka na kraju zločina brisala dokazne drobtine hrane, alkoholne madeže, zmečkane karte in pozabljene gledališke liste. Na tleh bo našla tudi izgubljen uhan. Bel biserček. »Upam, da je pravi,« si bo rekla in ga pospravila v žep.

Sklepno dejanje dvomesečnega procesa vaj se odvija na več simultanih dogajalnih prostorih. Eden izmed njih: gledališki toaletni prostori, kjer mlada igralka ujame pogovor dveh neidentificiranih oseb ženskega spola, ki gre nekako takole: – Da mam jaz tako postavo, se ne bi nikoli slekla! – En tip pred mano jo je snemal. – O, bed! Da bo pol lahko drku. – Fuj!

Še dobro, da se dokaj hitro poslovijo od kolegov – utrujena je in jutri je repriza –, da ne sliši še zasmehovanja svoje vzornice. Diva teatra bo zbranemu poslušalstvu odigrala več dogodkov z vaj, ki bi naj ponazorili, kako neumna in netaletrirana je tamala. Ne bo opazila pomenljivih pogledov, ki si jih bodo izmenjevali prisotni. *Ljubosumje*, piše v njih. Sicer se pa s tem nikakor ne bi strinjala. Ona je še vedno lepa. Seksi, če je treba. Če režiser tega ne vidi, je to zato, ker nima okusa za ženske. Ali za dobre igralka. Ona je bila veliko boljša Ofelija, in to dvakrat!

Število igralcev v internem bifeju se redči. Tudi v gostilni čez cesto ni več skoraj nikogar, le rekviziter kinka za šankom. Natakara ga bo še malo pustil, šele čez eno uro zapira. Pripravi mu viljamovko, tako ga navije za pot domov. Mladi igralec že dve uri koleba med iti

ali ne iti. Bori se z duhovi negotovosti in vampirji neuspeha. Prvič se mu je zgodilo, da mu vloga ni šla. In to takšna vloga! Največja, kar jih premore dramatika. In je zajebal. Ne ve sicer, kako, ampak je. Popušil je na celi črti. Prvak ga parkrat lopne po rami in reče: »Če veš, da te bo kritika požrla, se ne smeš žreti še sam. Zapomni si to.« Če ga jutri ne bi čakala košnja trave okrog bajte, bi ostal in še malo modroval. Tako pa gre.

V garsonjeri na drugem koncu mesta kritičarka ugaša računalnik. Na hitro je sestavila osnutek, piljenje pride na vrsto zjutraj, ko bo glava sveža in telo polno kave. Mizogina in zaprašena režija, popolna ignoranca zdajšnjega trenutka in politične situacije v svetu, objektivizacija ženskega telesa, so glavne oporne točke, okrog katerih je stkala kritiko. *Ta mlačnost in malobrižnost* bo najverjetneje naslov. Za tistih 150 evrov honorarja se je več kot preveč angažirala. Ne glede na to, koliko klanfa po tipkovnici, je vedno premalo za najemnino. Mogoče bo pa res raje šla v podaljšano bivanje. Manj dreka bo ziher kot na tej teatrski sceni, pomisli, preden zaspi.

Polna luna in režiser, ki maha taksiju. Naphan je z alkoholom, pohvalami, za katere seveda ve, da so lažne, in s tistim žlahtnim svetoboljem, ki ga bo pestoval kot prvorojenca vsaj še teden ali dva, dokler ne bo začel delati na novem projektu. To sezono ima noro gužvo. »Na premieri ste bili?« ga vpraša taksist in režiser pokima v odgovor. »Baje je zanič. Stranke so mi rekle.«

»Ne bi rekla, da sem se dolgočasila, ampak ...« ženska išče besede, s katerimi bi partnerju, preskakujočemu TV-programe, opisala izkušnjo gledališkega večera. Veselila se je. Zelo. Dva mala otroka, služba – tako redko kam gre. In s to prijateljico se nista videli že celo večnost. Od njene zadnje kemoterapije. Službo je zamenjala. Na slabše. Šef je kreten. Kaj skuhati, da bo hitro, zdravo in ugodno. Kje se splača nakupovati. Upokojenci, ki brskajo po smeteh. Kje lahko dobiš zobozdravnika s koncesijo. Kako potolažiti otroka, ki ga skrbijo podnebne spremembe. Podnebne spremembe. Politika. Šola. Vse to sta se pogovarjali. Do tegob z moškimi sploh nista utegnili priti, se je prej začela predstava. In ni, da bi si želela gledati kaj smešnega, sploh ne. Samo ...

»... ne vem, tako neživljenjsko je. Pač, nedramatično. A veš kaj mislim?« obrne se proti telesu, zleknjenemu na kavču, in ugotovi, da spi. Vzame mu daljinca iz rok. In vse drugo je tišina.